

CAN YOU ANSWER THESE QUESTIONS?

1. Why did David HaMelech feel that it was important to take a census?
2. Describe what occurred when that census was taken.
3. Although David was not allowed to build the Temple (Bais HaMikdash), he made preparations for its construction. What were they?
4. Solomon (Shlomo) built the Temple (Bais HaMikdash) according to a specific plan. What was the source of Solomon's plans?
5. Describe what happened when the Ark (*Aron*) was carried into the Holy of Holies.

This and much more will be addressed in the tenth lecture of this series:
"The First Temple (*Bais HaMikdash*)".

To derive maximum benefit from this lecture, keep these questions in mind as you listen to the lecture and read through the outline. Go back to these questions once again at the end of the lecture and see how well you answer them.

PLEASE NOTE: This outline and source book were designed as a powerful tool to help you appreciate and understand the basis of Jewish History. Although the lectures can be listened to without the use of the outline, we advise you to read the outline to enhance your comprehension. Use it, as well, as a handy reference guide and for quick review.

This lecture is dedicated to the memory and *Li-ilui Nishmas*

ר' אברהם בן ר' צבי הירש ע"ה

Rabbi Avraham Gardin of blessed memory

THE FIRST TEMPLE (*BAIS HAMIKDASH*)

I. David and the Beginnings of the Temple

A.

(1) ויעמד שטן על ישראל ויסת את דויד למנות את ישראל: ויאמר דויד אל יואב ואל שרי העם לכו ספרו את ישראל מבאר שבע ועד דן והביאו אלי ואדעה את מספרם: ויאמר יואב יוסף ד' על עמו | כהם מאה פעמים הלא אדני המלך כלם לאדני לעבדים למה יבקש זאת אדני למה יהיה לאשמה לישראל: ודבר המלך חזק על יואב ויצא יואב ויתהלך בכל ישראל ויבא ירושלים: ויתן יואב את מספר מפקד העם אל דויד ויהי כל ישראל אלף אלפים ומאה אלף איש שלף חרב ויהודה ארבע מאות ושבעים אלף איש שלף חרב: ולוי ובנימן לא פקד בתוכם כי נתעב דבר המלך את יואב: וירע בעיני האל-להים על הדבר הזה ויך את ישראל: ויאמר דויד אל האל-להים חטאתי מאד אשר עשיתי את הדבר הזה ועתה העבר נא את עוון עבדך כי נסכלתי מאד: וידבר ד' אל גד חזה דויד לאמר: לך ודברת אל דויד לאמר כה אמר ד' שלוש אני נטה עליך בחר לך אחת מהנה ואעשה לך: ויבא גד אל דויד ויאמר לו כה אמר ד' קבל לך: אם שלוש שנים רעב ואם שלשה חדשים נספה מפני צריך וחרב אויבך | למשגת ואם שלשת ימים חרב ד' ודבר בארץ ומלאך ד' משחית בכל גבול ישראל ועתה ראה מה אשיב את שלחי דבר: ויאמר דויד אל גד צר לי מאד אפלה נא ביד ד' כי רבים רחמיו מאד וביד אדם אל אפל: ויתן ד' דבר בישראל ויפל מישראל שבעים אלף איש: וישלח האל-להים | מלאךך | לירושלם להשחיתה וכהשחית ראה ד' וינחם על הרעה ויאמר למלאך המשחית רב עתה הרף ידך ומלאךך ד' עמד עם גרן ארנן היבסי: וישא דויד את עיניו וירא את מלאךך ד' עמד בין הארץ ובין השמים וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלים ויפל דויד והזקנים מכסים בשקים על פניהם: ויאמר דויד אל האל-להים הלא אני אמרתי למנות בעם ואני הוא אשר חטאתי והרע הרעותי ואלה הצאן מה עשו ד' א-להי תהי נא ידך בי ובבית אבי ובעמך לא למגפה: ומלאךך ד' אמר אל גד לאמר לדויד כי יעלה דויד להקים מזבח לד' בגרן ארנן היבסי: ויעל דויד בדבר גד אשר דבר בשם ד': וישב ארנן וירא את המלאךך וארבעת בניו עמו מתחבאים וארנן דש חטים: ויבא דויד עד ארנן ויבט ארנן וירא את דויד ויצא מן הגרן וישתחו לדויד אפים ארצה: ויאמר דויד אל ארנן תנה לי מקום הגרן ואכנה בו מזבח לד' בכסף מלא תנהו לי ותעצר המגפה מעל העם: ויאמר ארנן אל דויד קח לך ויעש אדני המלך הטוב בעיניו ראה נתתי הבקר לעלות והמורגים לעצים והחטים למנחה הכל נתתי: ויאמר המלך דויד לארנן לא כי קנה אקנה בכסף מלא כי לא אשא אשר לך לד' והעלות עולה חנם: ויתן דויד לארנן במקום שקלי זהב משקל שש מאות: ויבן שם דויד מזבח לד' ויעל עלות ושלמים ויקרא אל ד' ויענהו באש מן השמים על מזבח העלה: ויאמר ד' למלאךך וישב חרבו אל נדנה: בעת ההיא בראות דויד כי ענהו ד' בגרן ארנן היבסי ויזבח שם: ומשפן ד' אשר עשה משה במדבר ומזבח העולה בעת ההיא בפמה בגבעון: ולא יכל דויד ללכת לפניו לדרש א-להים כי נבעת מפני חרב מלאךך ד': דברי הימים א כא-ל

And Satan stood up against Israel, and *provoked* David to make a census of Israel. And David said to Joab and to the rulers of the people, Go, count Israel from Beersheba to Dan; and bring their number to me, that I may know it. - And Joab answered, The L-rd make his people a hundred times so many more as they are; - but, my lord the king, are they not all my lord's servants? - Why then does my lord require this thing? Why will he be a cause of trespass to Israel? - And the king's word prevailed against Joab. And Joab departed, and went throughout all

Israel, and came to Jerusalem. And Joab gave the sum of the number of the people to David. And in all Israel there were one million and one hundred thousand men who drew sword; and in Judah there were four hundred and seventy thousand men who drew sword. And he did not count Levi and Benjamin among them; for the king's command was detestable to Joab. - And G-d was displeased with this thing; and He struck Israel. And David said to G-d, I have sinned greatly, because I have done this thing; but now, I pray you, take away the iniquity of your servant; for I have done very foolishly. And the L-rd spoke to Gad, David's seer, saying: Go and tell David, saying, Thus said the L-rd, I offer you three alternatives; choose one of them, that I may do it to you. And Gad came to David, and said to him, Thus said the L-rd, Choose: Either three years of famine; or three months of destruction by your foes, while the sword of your enemies overtakes you; or else three days of the sword of the L-rd, pestilence on the land, and the angel of the L-rd destroying throughout all the borders of Israel. Now decide yourself what word I shall bring back to Him who sent me. And David said to Gad, I am in great distress; let me fall rather into the hand of the L-rd; for very great are His mercies; but let me not fall into the hand of man. - And the L-rd sent a pestilence upon Israel; and there fell of Israel seventy thousand men. And G-d sent an angel to Jerusalem to destroy it; and as he was destroying, the L-rd saw and He repented of the evil, and said to the angel who destroyed, It is enough, stay now your hand. And the angel of the L-rd stood by the threshing floor of Ornan the Jebusite. And David lifted up his eyes, and saw the angel of the L-rd standing between the earth and the heaven, having a drawn sword in his hand stretched out over Jerusalem. Then David and the elders of Israel, who were clothed in sackcloth, fell upon their faces. And David said to G-d, Was it not I who commanded the people to be counted? It is I who have sinned and done very wickedly; but as for these sheep, what have they done? Let Your hand, I pray You, O L-rd my G-d, be against me, and against my father's house; but let not the plague be upon Your people. Then the angel of the L-rd commanded Gad to say to David, that David should go up, and set up an altar to the L-rd on the threshing floor of Ornan the Jebusite. And David went up at the saying of Gad, which he spoke in the name of the L-rd. And Ornan turned back, and saw the angel; and his four sons with him hid themselves. And Ornan was threshing wheat. And as David came to Ornan, Ornan looked and saw David, and went out from the threshing floor, and bowed himself to David with his face to the ground. Then David said to Ornan, Grant me the place of this threshing floor, that I may build an altar on it to the L-rd; you shall grant it to me for the full price; that the plague may be stayed from the people. And Ornan said to David, Take it, and let my lord, the king, do that which is good in his eyes; behold, I give you also the oxen for burnt offerings, and the threshing instruments for wood, and the wheat for the meal offering; I give it all. And king David said to Ornan, No; but I will buy it for the full price; for I will not take that which is yours for the L-rd, nor offer burnt offerings without cost. And David gave to Ornan six hundred shekels of gold by weight for the place. And David built there an altar to the L-rd, and offered burnt offerings and peace offerings, and called upon the L-rd; and He answered him from heaven by fire upon the altar of the burnt offering. And the L-rd commanded the angel; and he put his sword back into its sheath. At that time when David saw that the L-rd had answered him in the threshing floor of Ornan the Jebusite, then he sacrificed there. And the tabernacle of the L-rd, which Moses made in the wilderness, and the altar of the burnt offering, were at that time in the high place at Gibeon. And David could not go before it to inquire of G-d; for he was afraid because of the sword of the angel of the L-rd. **Chronicles I 21:1-30**

(2) (שמואל א' כ"ו) אם ד' הסיתך בי ירח מנחה אמר רבי אלעזר: אמר ליה הקדוש ברוך הוא לדוד מסית קרית לי? הרי אני מכשילך בדבר שאפילו תינוקות של בית רבן יודעים אותו, דכתיב (שמות ל') כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר נפשו וגו'. מיד (דברי הימים א' כ"א) ויעמד שטן על ישראל, וכתיב (שמואל ב' כ"ד) ויסת את דוד בהם לאמר לך מנה את ישראל.

וכיון דמנינהו לא שקל מינייהו כופר, דכתיב (שמואל ב' כ"ד) ויתן ד' דבר בישראל מהבקר ועד עת מועד. מאי עת מועד? אמר שמואל סבא חתניה דרבי חנינא משמיה דרבי חנינא: משעת שחיטת התמיד עד שעת זריקתו. רבי יוחנן אמר: עד חצות ממש. (שמואל ב' כ"ד) ויאמר למלאך המשחית בעם רב אמר רבי אלעזר, אמר ליה הקדוש ברוך הוא למלאך: טול לי רב שבהם, שיש בו ליפרע מהם כמה חובות. באותה שעה מת אבישי בן צרויה ששקול כרובה של סנהדרין. (דברי הימים א' כ"א) ובהשחית ראה ד' וינחם, מאי ראה? אמר רב: ראה יעקב אבינו, דכתיב (בראשית ל"ב) ויאמר יעקב כאשר ראם. ושמואל אמר: אפרו של יצחק ראה שנאמר (בראשית כ"ב) א-להים יראה-לו השה. רבי יצחק נפחא אמר: כסף כפורים ראה, שנאמר (שמות ל') ולקחת את כסף הכפורים מאת בני ישראל וגו'. רבי יוחנן אמר: בית המקדש ראה, דכתיב (בראשית כ"ב) בהר ד' יראה. פליגי בה רבי יעקב בר אידי ורבי שמואל בר נחמני, חד אמר: כסף הכפורים ראה, וחד אמר: בית המקדש ראה. ומסתברא כמאן דאמר בית המקדש ראה, שנאמר (בראשית כ"ב) אשר יאמר היום בהר ד' יראה. ברכות סב:

(Samuel I 26:19), "If it is the L-rd who has *provoked* you up against me, let Him accept an offering." R. Elazar said: Said the Holy One blessed be He, to David: You call me a "provoker"! Behold, I will make you stumble over a thing which even school-children know, namely, that which is written (Exodus 30:12), "When you take the census of the people of Israel according to their number, then shall they give every man a ransom for his soul to the L-rd, when you count them; that there should be no plague among them, when you count them." Immediately (Chronicles I 21:1), "Satan stood up against Israel;" and it is further written (Samuel II 24:1), "He stirred up David against them saying, 'Go, number Israel.'" And when he did number them, he took no ransom from them and it is written (ibid. 15), "So the L-rd sent a pestilence upon Israel from the morning even to the time appointed." What is meant by "the time appointed"? Shmuel the elder, the son-in-law of R. Hanina, answered in the name of R. Hanina: From the time of slaughtering the continual offering until the time of sprinkling the blood. R. Yohanan said: Right up precisely to midday. (Ibid. 16) "And He said to the Angel that destroyed the people, It is enough [*rav*]." R. Elazar said: The Holy One, blessed be He, said to the Angel: Take a great man [*rav*] among them, through whose death many sins can be expiated for them. At that time there died Avishai son of Tzeruah, who was [singly] equal in worth to the greater part of the Sanhedrin. (Chronicles I 21:15) "And as he was about to destroy, the L-rd beheld, and He repented of the evil." What did He behold? Rav said: He beheld Yaakov our ancestor, as it is written (Genesis 32:3), "And Jacob said when he beheld them." Shmuel said: He beheld the ashes of [the ram of] Yitzhak, as it says (Gen. 22:8), "G-d will see for Himself the lamb." R. Yitzhak Nappaha said: He saw the money of the atonement, as it says (Exodus 30:16), "And you shall take the atonement money of the people of Israel, and shall appoint it for the service of the Tent of Meeting; that it may be a memorial etc." R. Yohanan said: He saw the Temple, as it is written (Genesis 22:14), "In the mount where the L-rd is seen." R. Yaakov b. Iddi and R. Shmuel b. Nahmani differed on the matter. One said that He saw the atonement money, the other that He saw the Temple. The more likely view is that of him who says that He saw the Temple, since it is written (ibid.), "As it will be said on that day, in the mount where the L-rd is seen."

Berachos 62b

B.

(1) ויאמר דויד זה הוא בית ד' הא-להים וזה מזבח לעלה לישראל: ויאמר דויד לכנוס את הגרים אשר בארץ ישראל ועמד הצבים לחצוב אבני גזית לבנות בית הא-להים: וברזל | לרב למסמרים לדלתות השערים ולמחברות הכין דויד ונחשת לרב אין משקל: ועצי ארזים לאין מספר כי הביאו הצידנים והצרים עצי ארזים לרב לדויד: ויאמר דויד שלמה בני נער ורך והפית לבנות לד' להגדיל | למעלה לשם ולתפארת לכל הארצות אכינה נא לו ויכן דויד לרב לפני מותו: ויקרא לשלמה בנו

וַיִּצְוֶהוּ לְבָנוֹת בַּיִת לַד' אֶל־לְהִי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר דָּוִד לְשַׁלְמָה בְּנִי אֲנִי הָיָה עִם לְבָבִי לְבָנוֹת בַּיִת לְשֵׁם ד' אֶל־לְהִי: וַיְהִי עָלַי דְבַר ד' לֵאמֹר דָּם לְרֹב שִׁפְכָתָּ וּמִלְחָמוֹת גְּדֹלוֹת עָשִׂיתָ לֹא תִבְנֶה בַיִת לְשֵׁמִי כִּי דָמַי רַבִּים שִׁפְכָתָּ אַרְצָה לְפָנָי: הִנֵּה בֶן נוֹלָד לָךְ הוּא יִהְיֶה אִישׁ מְנוּחָה וְהִנְחֹתִי לוֹ מִכָּל אוֹיְבָיו מִסָּבִיב כִּי שַׁלְמָה יִהְיֶה שְׁמוֹ וְשְׁלוֹ וְשָׁקֵט אֶתְּךָ עַל יִשְׂרָאֵל בְּיָמָיו: הוּא יִבְנֶה בַיִת לְשֵׁמִי וְהוּא יִהְיֶה לִּי לְבֵן וְאֲנִי לוֹ לְאָב וְהִכִּינוֹתִי כֶּסֶף מַלְכוּתוֹ עַל יִשְׂרָאֵל עַד עוֹלָם: עֵתָה בְנִי יְהִי ד' עִמָּךְ וְהִצַּלְתָּ וּבִנִיתָ בַיִת ד' אֶל־לְהִיךָ: כַּאֲשֶׁר דִּבַּר עֲלֶיךָ: אֲךָ יִתֵּן לָךְ ד' שָׁכַל וּבִינָה וַיִּצְוֶךָ עַל יִשְׂרָאֵל וּלְשַׁמֹּר אֶת תּוֹרַת ד' אֶל־לְהִיךָ: אָז תִּצְלִיחַ אִם תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה ד' אֶת מֹשֶׁה עַל יִשְׂרָאֵל חֻזַּק וְאִמָּץ אֶל תִּירָא וְאֶל תַּחַת: וְהִנֵּה בְעַנְיֵי הַכִּינּוּתִי לְבַיִת ד' זָהָב כִּפְרִים מְאֹד אֶלְפָּה וְכֶסֶף אֶלְפָּה כִּפְרִים וְלִנְחָשֶׁת וְלַבְרֹזֶל אֵין מְשָׁקֶל כִּי לְרֹב הָיָה וְעַצִּים וְאֲבָנִים הַכִּינּוּתִי וְעַלֵּיהֶם תּוֹסִיף: וְעִמָּךְ לְרֹב עָשִׂי מְלֹאכָה חֻצְבִּים וְחֹרָשִׁי אֲבָן וְעֵץ וְכֹל חֶכֶם בְּכֹל מְלֹאכָה: לְזָהָב לְכֶסֶף וְלִנְחָשֶׁת וְלַבְרֹזֶל אֵין מִסְפָּר קוֹם וְעֲשֵׂה וַיְהִי ד' עִמָּךְ: וַיִּצְוֶה דָּוִד לְכָל שְׂרָי יִשְׂרָאֵל לַעֲזֹר לְשַׁלְמָה בְּנוֹ: הֲלֹא ד' אֶל־לְהִיכֶם עִמָּכֶם וְהִנִּיחַ לָכֶם מִסָּבִיב כִּי נָתַן בְּיָדִי אֶת יְשֻׁבֵי הָאָרֶץ וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לְפָנָי ד' וּלְפָנָי עֲמוֹ: עֵתָה תִּנּוּ לְבַבְכֶם וּנְפֹשְׁכֶם לְדְרוֹשׁ לַד' אֶל־לְהִיכֶם וְקוֹמוּ וּבְנוּ אֶת מִקְדָּשׁ ד' הָאֶל־לְהִים לְהַבִּיא אֶת אַרוֹן בְּרִית ד' וְכָלִי קֹדֶשׁ הָאֶל־לְהִים לְבַיִת הַנִּבְנָה לְשֵׁם ד': דְּבָרֵי יָמִים א כב:א-יט

Then David said, - This is the house of the L-rd G-d, and this is the altar of the burnt offering for Israel. And David commanded to gather together the foreigners who were in the land of Israel; and he set masons to hew dressed stones to build the house of G-d. And David prepared iron in abundance for the nails for the doors of the gates, and for the joinings; and bronze in abundance beyond weighing. Also cedar wood in abundance; for the Sidonians and Tyrians brought much cedar wood to David. And David said, Solomon my son is young and tender, and the house that is to be built for the L-rd must be exceedingly magnificent, of fame and of glory throughout all lands. I will therefore now make preparation for it. And David prepared abundant materials before his death. Then he called for Solomon his son, and charged him to build a house for the L-rd G-d of Israel. And David said to Solomon, My son, as for me, it was in my mind to build a house to the name of the L-rd my G-d; And the word of the L-rd came to me, saying, You have shed abundant blood, and have made great wars; you shall not build a house to My name, because you have shed much blood upon the earth in My sight. - Behold, a son shall be born to you, who shall be a man of rest; and I will give him rest from all his enemies around; for his name shall be Solomon, and I will give peace and quiet to Israel in his days. He shall build a house for My name; and he shall be *My son*, and I will be *his father*; - and I will establish the throne of his kingdom over Israel forever. - Now, my son, the L-rd be with you; and prosper you, and build the house of the L-rd your G-d, as He has said of you. Only may the L-rd give you wisdom and understanding, then when He gives you charge concerning Israel, that you may keep the Torah of the L-rd your G-d. Then shall you prosper, if you take heed to fulfil the statutes and judgments which the L-rd commanded Moses for Israel; be strong, and of good courage; do not fear, nor be dismayed. And, behold, in my trouble I have prepared for the house of the L-rd a hundred thousand talents of gold, and a million talents of silver; and of bronze and iron beyond weighing; for it is in abundance; I have also prepared timber and stone; and you may add to it. And there are workmen with you in abundance, hewers and workers of stone and timber, and all kinds of skillful men for every kind of work, Of gold, of silver, and of bronze, and of iron; there are numberless. Arise therefore, and do, and the L-rd be with you! David also commanded all the princes of Israel to help Solomon his son, saying: Is not the L-rd your G-d with you? And has He not given you rest on every side? For He has given the inhabitants of the land into my hand; and the land is subdued before the L-rd, and before His people. - Now set your heart and your soul to seek the L-rd your G-d; arise therefore, and build the sanctuary of the L-rd G-d, to bring the ark of the covenant of the L-rd, and the holy utensils of G-d, into the house that is to be built to the name of the L-rd. **Chronicles I 22:1-19**

(2) בעי רבי אמאי: נעקרה האבן ועמד במקומה, מהו? מאי קא מיבעיא ליה? כי קדיש דוד רצפה עליונה קדיש, או דילמא עד לארעית דתהומא קדיש? זבחים כד.

R. Ammi asked: What if the stone [of the Temple floor] became uprooted, and he stood in its place? What is the question? [This:] When David sanctified [it], did he sanctify the upper pavement [only], or perhaps he sanctified [it] right to the nethermost soil? **Zevachim 24a**

כי קדיש דוד שהיה מקדש אותה בשתי תודות ובשיר של פגעים כדתנן במס' שבועות (דף יד טו).
רש"י שם

When David sanctified [it]: He sanctified it with two thank offerings and a the Song of Protection from Evil Occurrences (Psalm 91), as we learned in the tractate Shavuot. **Rashi ibid.**

(3) דרש ר' חנינא בר פפא, מאי דכתיב: (תהלים לג) רננו צדיקים בד' לישרים נאווה תהלה? אל תקרי נאווה תהלה אלא נוה תהלה, זה משה ודוד שלא שלטו שונאיהם במעשיהם דוד דכתיב: (איכה ב) טבעו בארץ שעריה, משה דאמר מר: משנבנה מקדש ראשון, נגנז אהל מועד, קרשיו, קרסיו ובריחיו ועמודיו ואדניו. היכא? אמר רב חסדא אמר אבימי: תחת מחילות של היכל. סוטה ט.

R. Hinena b. Papa expounded: What is the meaning of the text: (Psalms 33:1), "Rejoice in the L-rd, O ye righteous; praise is comely (*na'vah*) for the upright?" Read not, "praise is *na'vah* [comely]," but, "praise is (or regarding) *neveh* [a habitation]." This alludes to Moshe and David over whose works [in erecting a Sanctuary] their enemies had no power. Of [the Temple planned by] David, it is written (Lamentations 2:9), "Her gates are sunk in the ground." With regard to Moses, the Master said: After the first Temple was erected, the Tent of Meeting was stored away, its boards, hooks, bars, pillars and sockets. Where [were they stored]? R. Hisda said in the name of Abimi: Beneath the crypts of the Temple. **Sotah 9a**

(4) ורבותינו אמרו מעשי ידי דוד היו לפיכך לא שלטו בהם אויבים. רש"י איכה ב:ט

Our Rabbis said that the gates [of the Temple] were the handiwork of David. For that reason, the enemies had no dominion over them. **Rashi, Eichah 2:9**

C.

וְדוֹד זָקֵן וְשָׁבַע יָמִים וַיִּמְלֹךְ אֶת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ עַל יִשְׂרָאֵל: וַיֵּאָסֶף אֶת כָּל שָׂרֵי יִשְׂרָאֵל וְהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם: וַיִּסְפְּרוּ הַלְוִיִּם מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וַיְהִי מִסְפָּרָם לְגִלְגָּלְתָם לְגִבּוֹרִים שְׁלֹשִׁים וּשְׁמוֹנֶה אֲלָפִים: מֵאֲלֶה לְנֶצַח עַל מְלֹאכֶת בַּיִת ד' עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה אֲלָפִים וּשְׁטָרִים וּשְׁפָטִים שֵׁשֶׁת אֲלָפִים: וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים שְׁעָרִים וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים מְהַלְלִים לַד' בְּכִלִּים אֲשֶׁר עָשִׂיתִי לְהַלֵּל: וַיַּחְלֶקֶם דָּוִד מִחֻלְקוֹת לְבָנָי לְוֵי לְגִרְשׁוֹן קָהָת וּמְרָרִי: דְּבָרֵי הַיָּמִים א כג:א-ו

And when David was old and full of days, he made Solomon, his son, king over Israel. And he gathered together all the princes of Israel, with the priests and the Levites. And the Levites were numbered from the age of thirty years and upward; and their number by their polls, man by man, was thirty eight thousand. Twenty four thousand of these were to supervise the work of the house of the L-rd; and six thousand were officers and judges; And four thousand were gatekeepers; and four thousand praised the L-rd with the instruments which I made for praise. And David organized them into divisions according to the sons of Levi: Gershon, Kohath, and Merari. **Chronicles I 23:1-6**

D.

וּלְבְנֵי אֶהֱרֹן מִחֻלְקוֹתָם בְּנֵי אֶהֱרֹן נָדָב וְאַבִּיהוּא אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר: וַיָּמָת נָדָב וְאַבִּיהוּא לִפְנֵי אֲבִיהֶם וּבָנִים לֹא הָיוּ לָהֶם וַיִּכְהֲנוּ אֶלְעָזָר וְאִיתָמָר: וַיַּחֲלֶקְם דָּוִד וְזָדוֹק מִן בְּנֵי אֶלְעָזָר וְאַחִימֶלֶךְ מִן בְּנֵי אִיתָמָר לִפְקֻדָתָם בְּעִבְדָתָם: וַיִּמָּצְאוּ בְנֵי אֶלְעָזָר רַבִּים לְרֵאשֵׁי הַגְּבָרִים מִן בְּנֵי אִיתָמָר וַיַּחֲלֶקוּם לְבְנֵי אֶלְעָזָר רֵאשִׁים לְבֵית אֲבוֹת שֵׁשָׁה עָשָׂר וּלְבְנֵי אִיתָמָר לְבֵית אֲבוֹתָם שְׁמוֹנֶה: וַיַּחֲלֶקוּם בְּגִוְרָלוֹת אֱלֹהִים עִם אֱלֹהֵי כִּי הָיוּ שְׂרֵי קֹדֶשׁ וְשְׂרֵי הָאֵלִים—לְהִים מִבְּנֵי אֶלְעָזָר וּבְבְנֵי אִיתָמָר: דְּבַרֵי הַיָּמִים א כד-א-ה

And these are the divisions of the sons of Aaron. The sons of Aaron: Nadab, and Abihu, Eleazar, and Ithamar. And Nadab and Abihu died before their father, and had no children; therefore Eleazar and Ithamar performed the priest's duties. And David and Zadok of the sons of Eleazar, and Ahimelech of the sons of Ithamar, organized them according to their duties in their service. And there were more chief men found of the sons of Eleazar than of the sons of Ithamar; and thus were they organized. Among the sons of Eleazar there were sixteen heads of fathers' houses, and eight among the sons of Ithamar for the houses of their fathers. Thus were they organized by lot, one sort with another; for the officers of the sanctuary, and the officers of G-d, were of the sons of Eleazar, and of the sons of Ithamar. **Chronicles I 24:1-5**

E.

וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל | לְמִסְפָּרָם רֵאשֵׁי הָאֲבוֹת וְשְׂרֵי הָאֲלָפִים | וְהַמְּאֹת וְשִׁטְרֵיהֶם הַמְּשָׁרְתִים אֶת הַמֶּלֶךְ לְכָל | דְּבַר הַמַּחֲלָקוֹת הַבָּאָה וְהַיִּצְאָת חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁ לְכָל חֹדֶשׁ הַשָּׁנָה הַמַּחֲלָקָה הָאֶחָת עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אָלֶף: דְּבַרֵי הַיָּמִים א כז-א

And the people of Israel according to their number, the heads of fathers' houses and captains of thousands and hundreds, and their officers who served the king in all matters concerning the divisions that came and went, month after month throughout the year, each division numbering twenty four thousand. **Chronicles I 27:1**

F.

וַיִּקְהַל דָּוִד אֶת כָּל שְׂרֵי יִשְׂרָאֵל שְׂרֵי הַשְּׁבָטִים וְשְׂרֵי הַמַּחֲלָקוֹת הַמְּשָׁרְתִים אֶת הַמֶּלֶךְ וְשְׂרֵי הָאֲלָפִים וְשְׂרֵי הַמְּאֹת וְשְׂרֵי כָל רְכוּשׁ וּמִקְנֶה לְמֶלֶךְ וּלְבָנָיו עִם הַסְּרִיסִים וְהַגְּבוּרִים וְלְכָל גְּבוּר חֵיל אֶל יְרוּשָׁלַם: וַיָּקָם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל רְגְלָיו וַיֹּאמֶר שְׁמַעוּנִי אָחִי וְעַמִּי אָנִי עִם לְבָבִי לְבָנוֹת בֵּית מְנוּחָה לְאַרְוֹן בְּרִית ד' וְלַהֲדָם רְגְלִי א—לְהִינוּ וְהַכִּינוּתִי לְבָנוֹת: וְהָאֵלִים אָמַר לִי לֹא תִבְנֶה בֵּית לְשָׁמַי כִּי אִישׁ מִלְחָמוֹת אִתָּה וְדָמִים שִׁפְכָתָ: וַיִּבְחַר ד' א—לְהִי יִשְׂרָאֵל בִּי מִכָּל בֵּית אָבִי לְהִיוֹת לְמֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם כִּי בִיהוּדָה בָּחַר לְנַגִּיד וּבְבֵית יְהוּדָה בֵּית אָבִי וּבְבְנֵי אָבִי בִּי רָצָה לְהַמְלִיךְ עַל כָּל—יִשְׂרָאֵל: וּמִכָּל בְּנֵי כִּי רַבִּים בָּנִים נָתַן לִי ד' וַיִּבְחַר בְּשִׁלְמָה בְּנֵי לְשָׁבֶת עַל כִּסֵּא מַלְכוּת ד' עַל יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר לִי שְׁלֹמֹה בְּנִךְ הוּא יִבְנֶה בֵּיתִי וְחֻצְרוֹתַי כִּי בְחָרְתִּי בּוֹ לִי לְבֶן וְאֲנִי אֶהְיֶה לוֹ לְאָב: וְהַכִּינוּתִי אֶת מַלְכוּתוֹ עַד לְעוֹלָם אִם יִחְזַק לְעֲשׂוֹת מִצְוֹתַי וּמִשְׁפָּטֵי כִּיּוֹם הַזֶּה: וְעַתָּה לְעֵינַי כָּל יִשְׂרָאֵל קָהַל ד' וּבְאֲזֵנִי א—לְהִינוּ שְׁמְרוּ וְדַרְשׁוּ כָּל מִצְוֹת ד' א—לְהִיכֶם לְמַעַן תִּירְשׁוּ אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה וְהַנְּחַלְתֶּם לְבָנֵיכֶם אַחֲרֵיכֶם עַד עוֹלָם: וְאַתָּה שְׁלֹמֹה בְּנֵי דַע אֶת א—לְהִי אָבִיךָ וְעַבְדְּהוּ בְּלֹב שָׁלֵם וּבְנַפְשׁ חֲפָצָה כִּי כָּל לְבָבוֹת דוֹרֵשׁ ד' וְכָל יִצָּר מַחֲשָׁבוֹת מִבֵּין אִם תִּדְרָשְׁנוּ יִמָּצָא לָךְ וְאִם תִּעֲזָבוּנוּ יִזְנִיחַךְ לְעַד: רָאֵה | עַתָּה כִּי ד' בָּחַר בְּךָ לְבָנוֹת בֵּית לְמַקְדָּשׁ חֲזָק וְעֲשֵׂה: וַיִּתֵּן דָּוִד לְשִׁלְמָה בְּנוֹ אֶת תְּבֻנַת הָאוּלָם וְאֶת בְּתוּיוֹ וּגְנֻזָּכָיו וְעֲלִיתָיו וְחֻדְרָיו הַפְּנִימִים וּבֵית הַכְּפֹרֶת: וְתִבְנִית כָּל אֲשֶׁר הָיָה כְּרוּחַ עֲמוֹ לְחֻצְרוֹת בֵּית ד' וְלְכָל הַלְשָׁכוֹת סָבִיב לְאַצְרוֹת בֵּית הָאֵל—לְהִים וְלְאַצְרוֹת הַקֹּדְשִׁים: וְלְמַחֲלָקוֹת הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וְלְכָל מְלֹאכֶת עֲבוֹדַת בֵּית ד' וְלְכָל כָּלִי עֲבוֹדַת בֵּית ד': לְזָהָב בְּמִשְׁקַל לְזָהָב לְכָל כָּלִי עֲבוֹדָה וְעֲבוֹדָה לְכָל כָּלִי הַכֶּסֶף בְּמִשְׁקַל לְכָל כָּלִי עֲבוֹדָה וְעֲבוֹדָה: וּמִשְׁקַל לְמִנְרוֹת הַזָּהָב וְנִרְתִּיהֶם זָהָב בְּמִשְׁקַל מְנוֹרָה וּמְנוֹרָה וְנִרְתִּיהֶם וְלְמִנְרוֹת הַכֶּסֶף בְּמִשְׁקַל לְמְנוֹרָה וְנִרְתִּיהֶם כַּעֲבוֹדַת מְנוֹרָה וּמְנוֹרָה: וְאֶת הַזָּהָב מִשְׁקַל לְשִׁלְחָנוֹת הַמַּעֲרָכָה לְשִׁלְחָן וְשִׁלְחָן וְכֶסֶף

לְשַׁלְחָנוֹת הַכֶּסֶף: וְהַמְזַלְגוֹת וְהַמְזַרְקוֹת וְהַקְּשׁוֹת זָהָב טָהוֹר וְלִכְפוּרֵי הַזָּהָב בְּמִשְׁקַל לְכַפּוֹר וְכַפּוֹר
וְלִכְפוּרֵי הַכֶּסֶף בְּמִשְׁקַל לְכַפּוֹר וְכַפּוֹר: וְלַמְזֻבַּח הַקְּטֹרֶת זָהָב מְזֻקָּק בְּמִשְׁקַל וּלְתִבְנִית הַמְּרֻכָּבָה הַכְּרֹבִים
זָהָב לְפָרְשִׁים וְסֻכָּכִים עַל אַרְוֶן בְּרִית ד': הַפֶּל בְּכַתָּב מִיַּד ד' עָלֵי הַשְּׁפִיל כָּל מְלֹאכֹת הַתִּבְנִית: וַיֹּאמֶר
דָּוִד לְשַׁלְמָה בְּנוֹ חֲזַק וְאַמֵץ וַעֲשֵׂה אֵל תִּירָא וְאֵל תַּחַת כִּי ד' אֱ-לֹהִים אֱ-לֹהֵי עֲמָדָא לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יַעֲזֹבְךָ
עַד לְכָלוֹת כָּל מְלֹאכֶת עֲבוֹדַת בַּיִת ד': וְהִנֵּה מַחְלְקוֹת הַכְּהֹנִים וְהַלְוִיִּם לְכָל עֲבוֹדַת בַּיִת הָאֱ-לֹהִים וְעֲמָדָא
בְּכָל מְלֹאכָה לְכָל נְדִיב בְּחֻמָּה לְכָל עֲבוֹדָה וְהַשָּׂרִים וְכָל הָעָם לְכָל דְּבָרֶיךָ: דַּבְרֵי הַיָּמִים כַּא-כֵּן

And David assembled all the princes of Israel, the princes of the tribes, and the captains of the companies who served the king; and the captains over the thousands, and captains over the hundreds, and the stewards over all the property and possessions of the king, and of his sons, with the officers, and with the mighty men, and with all the men at arms, to Jerusalem. Then David the king stood up upon his feet, and said, Hear me, my brothers, and my people; As for me, I had in my heart to build a house of rest for the ark of the covenant of the L-rd, and for the footstool of our G-d, and I had made preparations for the building; And G-d said to me, You shall not build a house for My name, because you have been a man of war, and have shed blood. But the L-rd G-d of Israel chose me before all the house of my father to be king over Israel forever; for He has chosen Judah to be the ruler; and out of the house of Judah, the house of my father; and among the sons of my father He took pleasure in me to make me king over all Israel; And of all my sons, for the L-rd has given me many sons, He has chosen Solomon my son to sit upon the throne of the kingdom of the L-rd over Israel. And He said to me, Solomon, your son shall build My house and My courts; for I have chosen him to be My son, and I will be His father. And I will establish his kingdom forever, if he is constant to do My commandments and My judgments, as at this day. Now therefore in the sight of all Israel the congregation of the L-rd, and in the hearing of our G-d, observe and seek out all the commandments of the L-rd your G-d; that you may possess this good land, and leave it for an inheritance to your children after you forever. And you, Solomon my son, know the G-d of your father, and serve Him with a perfect heart and with a willing mind; for the L-rd searches all hearts, and understands all the imaginations of the thoughts; if you seek Him, you will find Him; but if you forsake Him, He will cast you off forever. Take heed now; for the L-rd has chosen you to build a house for the sanctuary; be strong, and do it. Then David gave to Solomon his son the plans of the vestibule, and of its houses, and of its treasuries, and of its upper chambers, and of its inner rooms, and of the place of the ark with its covering, And the plans of all that he had in his mind, of the courts of the house of the L-rd, and of all the chambers around, of the treasuries of the house of G-d, and of the treasuries of the consecrated things; Also for the divisions of the priests and the Levites, and for all the work of the service of the house of the L-rd, and for all the utensils of service in the house of the L-rd. He gave gold by weight for things of gold, for all instruments of all kinds of service; silver also for all instruments of silver by weight, for all instruments of every kind of service; The weight for the lampstands of gold, and for their lamps of gold, by weight for every lampstand, and for its lamps; and for the lampstands of silver by weight, both for the lampstand, and also for its lamps, according to the use of every lampstand. And he gave gold by weight for the tables of the bread of display, for every table; and likewise silver for the tables of silver; Also fine gold for the forks, and the bowls, and the cups; and for the golden basins he gave gold by weight for every basin; and likewise silver by weight for every basin of silver; And for the altar of incense refined gold by weight; and gold for the pattern of the chariot of the kerubim, that spread out their wings, and covered the ark of the covenant of the L-rd. *All this, he said, is put in writing by the hand of the L-rd who instructed me, all the works of this plan.* - And David said to Solomon his son, Be strong and of good courage, and do it; do not fear, nor be dismayed; for the L-rd G-d, my G-d, will be with you; He will not fail you, nor forsake you, until

you have finished all the work for the service of the house of the L-rd. And, behold, the divisions of the priests and the Levites, they shall be with you for all the service of the house of G-d; and there shall be with you for all kinds of workmanship every willing skilful man, for any kind of service; also the princes and all the people will be wholly at your command. **Chronicles I 28:1-21**

G.

ד' א-להי אברהם יצחק וישראל אבותינו שמה זה לעולם ליצר מחשבות לבב עמך והכן לבבם אליך: ולשלמה בני תן לבב שלם לשמור מצותיך ועדותיך וחקיך ולעשות הכל ולבנות הבירה אשר הכינתי: ויאמר דויד לכל הקהל ברכו נא את ד' א-להיכם ויברכו כל הקהל לד' א-להי אבותיהם ויקדו וישתחו לד' ולמלך: ויזבחו לד' | זבחים ויעלו עלות לד' למחרת היום הוא פרים אלהים אלה פבשים אלה ונספיהם וזבחים לרב לכל ישראל: ויאכלו וישתנו לפני ד' ביום ההוא בשמחה גדולה וימליכו שנית לשלמה בן דויד וימשחו לד' לנגיד ולצדוק לכהן: וישב שלמה על פסא ד' | למלך תחת דויד אביו ויצלח וישמעו אליו כל ישראל: וכל השרים והגברים וגם כל בני המלך דויד נתנו יד תחת שלמה המלך: ויגדל ד' את שלמה למעלה לעיני כל ישראל ויתן עליו הוד מלכות אשר לא היה על כל מלך לפניו על ישראל: ודויד בן ישי מלך על כל ישראל: והימים אשר מלך על ישראל ארבעים שנה בחברון מלך שבע שנים ובירושלם מלך שלשים ושלוש: וימת בשיבה טובה שבע ימים עשר וכבוד וימלך שלמה בנו תחתיו: דברי הימים א כטיח-כח

O L-rd G-d of Abraham, Isaac, and of Israel, our fathers, keep this forever in the imagination of the thoughts of the heart of your people, and direct their heart to You; And give to Solomon My son a perfect heart, to keep Your commandments, Your testimonies, and Your statutes, and to do all these things, and and to build the palace, for which I have made provision. And David said to all the congregation, Now bless the L-rd your G-d. And all the congregation blessed the L-rd G-d of their fathers, and bowed down their heads, and worshipped (prostrated themselves to) the L-rd, and the king. And they sacrificed sacrifices to the L-rd, and offered burnt offerings to the L-rd, on the morning after that day, a thousand bulls, a thousand rams, and a thousand lambs, with their drink offerings, and sacrifices in abundance for all Israel; And they ate and drank before the L-rd on that day with great gladness. And they made Solomon the son of David king the second time, and anointed him to the L-rd to be the chief governor, and Zadok to be priest. Then Solomon sat on the throne of the L-rd as king instead of David his father, and prospered; and all Israel obeyed him. And all the princes, and the mighty men, and all the sons likewise of king David, submitted themselves to Solomon the king. - And the L-rd magnified Solomon exceedingly in the sight of all Israel, and bestowed upon him such royal majesty as had not been on any king before him in Israel. Thus David the son of Jesse reigned over all Israel. And the time that he reigned over Israel was forty years; seven years he reigned in Hebron, and thirty three years he reigned in Jerusalem. And he died in a good old age, full of days, riches, and honor; and Solomon his son reigned in his place. **Chronicles I 29:18-28**

II. The Building and Dedication of the Temple

A.

(1) ויחל שלמה לבנות את בית ד' בירושלם בהר המזריה אשר נראה לדויד אביו אשר הכין במקום דויד בגרן ארנן היבוס: ויחל לבנות בחדש השני בשני בשנת ארבע למלכותו: ואלה הוסד שלמה לבנות את בית הא-להים הארץ אמות במדה הראשונה אמות ששים ורחב אמות עשרים: והאולם אשר על פני הארץ על פני רחב הבית אמות עשרים והגבה מאה ועשרים ויצפהו מפנימה זהב טהור: ואת | הבית הגדול חפה עץ ברזים ויחפהו זהב טוב ויעל עליו תמרים ושרשרות: ויצף את

הַבַּיִת אֲבָן יִקָּרָה לְתַפְאֶרֶת וְהַזֶּהָב זֶהָב פְּרוּזִים: וַיַּחַף אֶת הַבַּיִת הַקְּרוֹת הַסְּפִים וְקִירוֹתָיו וְדִלְתוֹתָיו זֶהָב וּפְתַח כְּרוּבִים עַל הַקִּירוֹת: וַיַּעַשׂ אֶת בַּיִת קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים אֲרָכוֹ עַל פְּנֵי רֹחַב הַבַּיִת אַמּוֹת עֶשְׂרִים וָרֶחֱבֹ אַמּוֹת עֶשְׂרִים וַיַּחֲפֶהוּ זֶהָב טוֹב לְכַפְרִים שֵׁשׁ מֵאוֹת: וּמִשְׁקַל לְמַסְמְרוֹת לְשִׁקְלִים חֲמִשִּׁים זֶהָב וְהַעֲלִיּוֹת חִפָּה זֶהָב: וַיַּעַשׂ בַּבַּיִת קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים כְּרוּבִים שְׁנַיִם מַעֲשֵׂה צַעֲצָעִים וַיִּצְפוּ אֹתָם זֶהָב: וְכִנְפֵי הַכְּרוּבִים אֲרָכָם אַמּוֹת עֶשְׂרִים כִּנְף הָאֶחָד לְאַמּוֹת חֲמֵשׁ מִגֵּעַת לְקִיר הַבַּיִת וְהַכִּנְף הָאֲחֵרָת אַמּוֹת חֲמֵשׁ מִגֵּיעַ לְכִנְף הַכְּרוּב הָאֲחֵר: וְכִנְף הַכְּרוּב הָאֶחָד אַמּוֹת חֲמֵשׁ מִגֵּיעַ לְקִיר הַבַּיִת וְהַכִּנְף הָאֲחֵרָת אַמּוֹת חֲמֵשׁ דְּבִקָּה לְכִנְף הַכְּרוּב הָאֲחֵר: כִּנְפֵי הַכְּרוּבִים הָאֵלֶּה פָּרְשִׁים אַמּוֹת עֶשְׂרִים וְהֵם עֹמְדִים עַל רַגְלֵיהֶם וּפְנֵיהֶם לְבַיִת: וַיַּעַשׂ אֶת הַפְּרָכֶת תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְכֶרְמִיל וּבוּץ וַיַּעַל עָלָיו כְּרוּבִים: וַיַּעַשׂ לְפָנֵי הַבַּיִת עֲמוּדִים שְׁנַיִם אַמּוֹת שְׁלֹשִׁים וְחֲמֵשׁ אַרְךָ וְהִצְפֶּת אֲשֶׁר עַל רֵאשׁוֹ אַמּוֹת חֲמֵשׁ: וַיַּעַשׂ שְׁרָשְׁרוֹת בְּדַבֵּיר וַיִּתֵּן עַל רֵאשׁ הָעֲמֻדִים וַיַּעַשׂ רְמוֹנִים מֵאָה וַיִּתֵּן בְּשִׁרְשְׁרוֹת: וַיִּקֶּם אֶת הָעֲמוּדִים עַל פְּנֵי הַהֵיכָל אֶחָד מִיָּמִין וְאֶחָד מִהַשְּׂמֹאל וַיִּקְרָא שֵׁם הַיָּמִינִי יָכִין וְשֵׁם הַשְּׂמֹאֲלִי בְעֹז: דְּבַרֵי הַיָּמִים ב ג:א-יז

Then Solomon began to build the house of the L-rd at Jerusalem in Mount Moriah, where the L-rd appeared to David his father, in the place that David had prepared in the threshing floor of Ornan the Jebusite. - And he began to build in the second day of the second month, in the fourth year of his reign. And these are the foundations which Solomon laid for the building of the house of G-d. The length by cubits, according to the old measure, - was sixty cubits, and the breadth twenty cubits. And the length of the vestibule that was in the front of the house was according to the breadth of the house, twenty cubits, and the height was a hundred and twenty; and he overlaid it inside with pure gold. And the greater house he covered with cypress wood, which he overlaid with pure gold, and set on it palm trees and chains. - And he garnished the house with precious stones for beauty; and the gold was gold of Parvaim. - He overlaid also the house, the beams, the posts, and its walls, and its doors, with gold; and engraved Cherubim on the walls. And he made the most holy house (*kodesh hakedoshim*), its length was according to the breadth of the house, twenty cubits, and its breadth twenty cubits; and he overlaid it with fine gold, amounting to six hundred talents. And the weight of the nails was fifty shekels of gold. And he overlaid the upper chambers with gold. And in the most holy place he made two Cherubim of image work, and overlaid them with gold. And the wings of the Cherubim were twenty cubits long; one wing of the one Cherub was five cubits, reaching to the wall of the house; and the other wing was likewise five cubits, reaching to the wing of the other Cherub. And one wing of the other Cherub was five cubits, reaching to the wall of the house; and the other wing was five cubits also, joining to the wing of the other Cherub. The wings of these Cherubim spread themselves forth twenty cubits; and they stood on their feet, and their faces were inward (i.e. towards the Temple). And he made the veil of blue, and purple, and crimson, and fine linen, and worked Cherubim on it. Also he made before the house two pillars of thirty five cubits high, and the capital that was on the top of each of them was five cubits. And he made chains in the inner sanctuary, and put them on the heads of the pillars; and made a hundred pomegranates, and put them on the chains. And he set up the pillars before the temple, one on the right hand, and the other on the left; and called the name of that on the right hand Jachin, - and the name of that on the left Boaz. **Chronicles II 3:1-17**

(2) כיצד הן עומדין? רבי יוחנן ור' אלעזר, חד אמר: פניהם איש אל אחיו, וחד אמר: פניהם לבית. ולמ"ד פניהם איש אל אחיו, הא כתיב: (דברי הימים ב' ג') ופניהם לבית לא קשיא: כאן בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, כאן בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום. ולמ"ד פניהם לבית, הא כתיב: (שמות כ"ה) ופניהם איש אל אחיו דמצדדי אצדודל. בבא בתרא צט.

How did the [Cherubim] stand? R. Yohanan and R. Elazar [are in dispute on the matter]. One Says: They faced each other; and the other says: Their faces were inward. But according to him

who says that they faced each other, [it may be asked]: Is it not written (Chronicles II 3:13), “And their faces were inward?” [This is] no difficulty: The former [was] at a time when Israel obeyed the will of the Omnipresent; the latter [was] at a time when Israel did not obey the will of the Omnipresent. According to him who says that their faces were inward [it may be asked]: Is it not written (Exodus 25:20), “With their faces one to another?” [The answer is that] they were slightly turned sideways. **Bava Basra 99a**

B.

וּתְשִׁלֵּם כָּל הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה שְׁלֹמֹה לְבַיִת ד' וַיָּבֵא שְׁלֹמֹה אֶת קִדְשֵׁי | דָּוִד אָבִיו וְאֶת הַכֶּסֶף וְאֶת
הַזָּהָב וְאֶת כָּל הַיְּפֵלִים נָתַן בְּאַצְרוֹת בַּיִת הָאֵל-לֵהִיִּם: אִזּוֹ יִקְהִיל שְׁלֹמֹה אֶת זַקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת כָּל רְאֵשֵׁי
הַמְּטוֹת נְשִׂאֵי הָאָבוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל יְרוּשָׁלַם לְהַעֲלוֹת אֶת אַרְוֹן בְּרִית ד' מֵעִיר דָּוִד הִיא צִיּוֹן:
וַיִּקְהֲלוּ אֶל הַמֶּלֶךְ כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בַּחֵג הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁבַעִי: וַיָּבֵאוּ כָל זַקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂאוּ הַלְוִיִּם אֶת
הָאֲרוֹן: וַיַּעֲלוּ אֶת הָאֲרוֹן וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת כָּל כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בְּאֹהֶל הַעֲלֹו אֹתָם הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם:
וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְכָל עַדְת יִשְׂרָאֵל הַנוֹעֲדִים עָלָיו לְפָנֵי הָאֲרוֹן מִזְבָּחִים צֶאֱן וּבִקְרָא אֲשֶׁר לֹא יִסְפְּרוּ וְלֹא יִמְנוּ
מֵרֹב: וַיָּבִיאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת אַרְוֹן בְּרִית ד' אֶל מְקוֹמוֹ אֶל דְּבִיר הַבַּיִת אֶל קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים אֶל תַּחַת כְּנָפֵי
הַכְּרוּבִים: וַיִּהְיוּ הַכְּרוּבִים פְּרָשִׁים כְּנָפִים עַל מְקוֹם הָאֲרוֹן וַיִּכְסּוּ הַכְּרוּבִים עַל הָאֲרוֹן וְעַל בְּדָיו מִלְמַעְלָה:
וַיֵּאֲרִיכוּ הַבָּדִים וַיִּרְאוּ רְאֵשֵׁי הַבָּדִים מִן הָאֲרוֹן עַל פְּנֵי הַדְּבִיר וְלֹא יִרְאוּ הַחוּצָה וַיְהִי שֵׁם עַד הַיּוֹם הַזֶּה:
אֵין בְּאֲרוֹן רַק שְׁנֵי הַלְּחוֹת אֲשֶׁר נָתַן מֹשֶׁה בַּחֹרֵב אֲשֶׁר כָּרַת ד' עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּצֵאתָם מִמִּצְרָיִם: וַיְהִי
בְּצֵאת הַכֹּהֲנִים מִן הַקֹּדֶשׁ כִּי כָל הַכֹּהֲנִים הַנִּמְצָאִים הִתְקַדְּשׁוּ אֵין לְשִׁמּוֹר לְמַחְלָקוֹת: וְהַלְוִיִּם הַמְשֻׁרְרִים
לְכָלֵם לְאַסֹּף לְהִימָן לִידְתוֹן וְלִבְנֵיהֶם וְלִאֲחֵיהֶם מְלִבְשִׁים בּוּץ בְּמַצְלָתִים וּבְנִבְלִים וְכַנָּרוֹת עֲמִדִים מְזַרְחָ
לְמִזְבֵּחַ וְעִמָּהֶם כְּהֵנִים לְמֵאָה וְעֶשְׂרִים מַחְצָרִים בַּחֲצֵצְרוֹת: וַיְהִי כְּאֶחָד לְמַחְצָרִים וְלְמְשֻׁרְרִים לְהַשְׁמִיעַ
קוֹל אֶחָד לְהַלֵּל וְלַהֲדוֹת לְד' וּכְהָרִים קוֹל בַּחֲצֵצְרוֹת וּבְמַצְלָתִים וּבְכָלֵי הַשִּׁיר וּבְהַלֵּל לְד' כִּי טוֹב כִּי
לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וְהַבַּיִת מְלֵא עֲנָן בַּיִת ד': וְלֹא יָכֹלוּ הַכֹּהֲנִים לְעֲמוֹד לְשִׁרָת מִפְּנֵי הָעֲנָן כִּי מְלֵא כְבוֹד ד' אֶת
בַּיִת הָאֵל-לֵהִיִּם: דְּבָרֵי הַיָּמִים ב הֵא-יֵד

Thus all the work that Solomon made for the house of the L-rd was finished; and Solomon brought in all the things that David his father had consecrated; and the silver, and the gold, and all the instruments, put he among the treasures of the house of G-d. Then Solomon assembled the elders of Israel, and all the heads of the tribes, the heads of the fathers' houses of the people of Israel, to Jerusalem, to bring up the ark of the covenant of the L-rd from the city of David, which is Zion. And all the people of Israel assembled themselves before the king at the feast which is in the seventh month. And all the elders of Israel came; and the Levites took up the ark. And they brought up the ark, and the Tent of Meeting, and all the holy utensils that were in the tabernacle, these did the priests and the Levites bring up. Also king Solomon, and all the congregation of Israel who were assembled to him before the ark, sacrificed sheep and oxen, which could not be told nor numbered for multitude. And the priests brought the ark of the covenant of the L-rd to his place, to the inner sanctuary of the house, into the most holy place, under the wings of the Cherubim; For the Cherubim spread out their wings over the place of the ark, and the Cherubim covered the ark and its poles above. And they drew out the poles of the ark, so that the ends of the poles were seen from the ark before the [curtain of the] inner sanctuary; but they were not seen outside. - And there it is till this day. - There was nothing in the ark save the two tablets which Moses put in at Horeb, when the L-rd made a covenant with the people of Israel, when they came from Egypt. And it came to pass, when the priests came out of the holy place; for all the priests who were present were sanctified, and did not then keep to their duty watches; Also the Levites who were the singers, all of them of Asaph, of Heman, of Jeduthun, with their sons and their brothers, clothed in white linen, having cymbals and lyres and harps, stood at the east end of the altar, and with them a hundred and twenty priests sounding with trumpets; It came to

pass, as the trumpeters and singers were as one, sounding a note in unison, in praise and thanksgiving to the L-rd, lifting their voice with the trumpets and cymbals and instruments of music, praising the L-rd, saying, For He is good, for His loving kindness endures forever, that then the house, the house of the L-rd, was filled with a cloud; And the priests could not stand to minister because of the cloud; for the glory of the L-rd had filled the house of G-d. **Chronicles II 5:1-14**

C.

אָז אָמַר שְׁלֹמֹה ד' אָמַר לְשִׁכּוֹן בְּעֶרְפֶּל: וְאֲנִי בְּנִיתִי בַּיִת זָבֵל לָךְ וּמְכוּזָן לְשִׁבְתְּךָ עוֹלָמִים: וַיִּסַּב הַמֶּלֶךְ אֶת פָּנָיו וַיִּבְרַךְ אֶת כָּל קְהַל יִשְׂרָאֵל וְכָל קְהַל יִשְׂרָאֵל עוֹמֵד: וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ ד' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר דָּבַר בְּפִיו אֶת דְּוִיד אָבִי וּבִידָיו מָלֵא לְאֹמֶר: מִן הַיּוֹם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶת עַמִּי מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא בְּחַרְתִּי בְּעִיר מִכָּל שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל לְבָנוֹת בַּיִת לְהָיוֹת שְׁמִי שָׁם וְלֹא בְּחַרְתִּי בְּאִישׁ לְהָיוֹת נָגִיד עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל: וְאֲבָחָר בִּירוּשָׁלַם לְהָיוֹת שְׁמִי שָׁם וְאֲבָחָר בְּדָוִד לְהָיוֹת עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי עִם לְבַב דְּוִיד אָבִי לְבָנוֹת בַּיִת לְשֵׁם ד' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר ד' אֵל דְּוִיד אָבִי יַעַן אֲשֶׁר הָיָה עִם לְבַבְךָ לְבָנוֹת בַּיִת לְשְׁמִי הִטִּיבוֹת כִּי הָיָה עִם לְבַבְךָ: רַק אַתָּה לֹא תִבְנֶה הַבַּיִת כִּי בְנָךְ הַיּוֹצֵא מִחֲלָצֶיךָ הוּא יִבְנֶה הַבַּיִת לְשְׁמִי: וַיִּקָּם ד' אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דָּבַר וְאָקוּם תַּחַת דְּוִיד אָבִי וְאָשֵׁב | עַל כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר דָּבַר ד' וְאֲבָנָה הַבַּיִת לְשֵׁם ד' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: וְאָשִׁים שָׁם אֶת הָאֲרוֹן אֲשֶׁר שָׁם בְּרִית ד' אֲשֶׁר כָּרַת עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: דְּבַרֵי הַיָּמִים ב וִיא־יֵא

Then said Solomon, The L-rd has said that He would dwell in the thick darkness. And I have built a house of habitation for You, and a place for Your dwelling forever. And the king turned his face, and blessed the whole congregation of Israel; and all the congregation of Israel stood. And he said, Blessed be the L-rd G-d of Israel, who has with His hands fulfilled that which He spoke with His mouth to my father David, saying, Since the day that I brought forth My people from the land of Egypt I chose no city among all the tribes of Israel to build a house in, that My name might be there; nor did I choose any man to be a ruler over My people Israel; And I have chosen Jerusalem, that My name might be there; and have chosen David to be over My people Israel. And it was in the heart of David my father to build a house for the name of the L-rd G-d of Israel. And the L-rd said to David my father, Whereas it was in your heart to build a house for My name, you did well in that it was in your heart; Nevertheless you shall not build the house; but your son who shall come forth from your loins, he shall build the house for My name. The L-rd therefore has performed His word that He has spoken; for I am risen up in the place of David my father, and am set on the throne of Israel, as the L-rd promised, and have built the house for the name of the L-rd G-d of Israel. And in it have I put the ark, where inside is the covenant of the L-rd, that He made with the people of Israel. **Chronicles II 6:1-11**

D.

אמר לפניו: רבוננו של עולם, מחול לי על אותו עון. מחול לך (תהלים פ"ו) עשה עמי אות לטובה ויראו שנאי ויבשו כי אתה ד' עזרתני ונחמתני אמר ליה: בחייך איני מודיע, אבל אני מודיע בחיי שלמה בנך. בשעה שבנה שלמה את בית המקדש ביקש להכניס ארון לבית קדשי הקדשים, דבקו שערים זה בזה. אמר עשרים וארבעה רננות ולא נענה. אמר (תהלים כ"ד) שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבוא מלך הכבוד מי זה מלך הכבוד ד' עוזו וגבור ד' גבור מלחמה, ונאמר (תהלים כ"ד) שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד וגו' ולא נענה, כיון שאמר (דברי הימים ב' ו') ד' א-להים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דויד עבדך מיד נענה. באותה שעה נהפכו פני שונאי דוד כשולי קדירה, וידעו כל ישראל שמחל לו הקדוש ברוך הוא על אותו העון. סנהדרין קז:

[David, after all of his suffering,] prayed to Him, “Sovereign of the Universe! Forgive me that sin!” He answered, “Your sin is forgiven.” “[Then] show me a positive sign, that they who hate me may see it, and be ashamed; because You, L-rd, have helped me, and comforted me.” (Psalms 86:17) He replied, “In your lifetime I will not make it known [that I have forgiven you] but in the lifetime of your son Solomon. [Thus:] When Solomon built the Temple, he wished to take the ark into the Holy of Holies, but the gates [thereof] cleaved to each other [and would not open]. He uttered twenty-four psalms, but was not answered. He then further supplicated (Psalms 24:7-8), “Lift up your heads, O gates! And be lifted up, O everlasting doors! And the King of glory shall come in. Who is this King of glory? The L-rd strong and mighty, the L-rd mighty in battle.” And it is further said (ibid. 9), “Lift up your heads, O gates! Lift them up, O everlasting doors! And the King of glory shall come in.” Still he was not answered. But on praying (Chronicles II 6:42), “O L-rd G-d, turn not away the face of thine anointed: remember the mercies of David Your servant,” he was immediately answered. In that hour the faces of David’s enemies turned [black] as the bottom of a pot [in their discomfiture], and all Israel knew that the Holy One, blessed be He, had forgiven him that sin. **Sanhedrin 107b**

E.

וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן הַשָּׁמַיִם מְכוֹן שְׁבִתְךָ וְסִלְחָת וְנִתְתָּה לְאִישׁ כְּכֹל דְּרָכָיו אֲשֶׁר תִּדְעַ אֶת לִבּוֹ כִּי אַתָּה לְבַדְּךָ יָדַעְתָּ אֶת לִבּוֹ בְּנֵי הָאָדָם: לְמַעַן יִירָאוּךָ לְלַכֵּת בְּדַרְכֶיךָ כֹּל הַיָּמִים אֲשֶׁר הֵם חַיִּים עַל פְּנֵי הָאָדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לְאַבְתָּיִנוּ: וְגַם אֶל הַנִּכְרִי אֲשֶׁר לֹא מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל הוּא וּבָא מֵאַרְצוֹ רְחוֹקָה לְמַעַן שְׁמַךְ הַגְּדוֹל וְיִדְּךָ הַחֲזָקָה וְזִרְעוֹךָ הַנְּטוּיָה וּבָאוּ וְהִתְפַּלְּלוּ אֶל הַבַּיִת הַזֶּה: וְאַתָּה תִּשְׁמַע מִן הַשָּׁמַיִם מִמְּכוֹן שְׁבִתְךָ וְעָשִׂיתָ כְּכֹל אֲשֶׁר יִקְרָא אֵלֶיךָ הַנִּכְרִי לְמַעַן יִדְעוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ אֶת שְׁמֶךָ וְלִירְאָה אֶתְךָ כְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וְלִדְעַת כִּי שְׁמֶךָ נִקְרָא עַל הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר בְּנִיתִי: . . . וְשָׁבוּ אֵלֶיךָ בְּכֹל לִבָּם וּבְכֹל נַפְשָׁם בְּאַרְץ שְׁבִיִּים אֲשֶׁר שָׁבוּ אִתְּם וְהִתְפַּלְּלוּ דְרָךְ אֶרְצָם אֲשֶׁר נָתַתָּה לְאַבוֹתָם וְהִעִיר אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ וּלְבַיִת אֲשֶׁר בְּנִיתִי לְשִׁמְךָ: וְשָׁמַעְתָּ מִן הַשָּׁמַיִם מִמְּכוֹן שְׁבִתְךָ אֶת תְּפִלָּתָם וְאֶת תְּחִנָּתֵיהֶם וְעָשִׂיתָ מִשְׁפָּטָם וְסִלְחָתָ לְעַמְּךָ אֲשֶׁר חָטְאוּ לָךְ: עֲתָה אֲ—לֵהִי יֵהִיוּ נָא עֵינֶיךָ פִּתְחוּ וְאֲזַנֶיךָ קִשְׁבוּ לְתִפְלַת הַמְּקוֹם הַזֶּה: וְעֲתָה קוּמָה ד' אֲ—לֵהִים לְנוֹחֵךְ אַתָּה וְאַרְוֹן עֵצֶךָ כְּהִנֵּךְ ד' אֱלֹהִים יִלְבְּשׁוּ תְּשׁוּעָה וְחִסְדֶיךָ יִשְׁמְחוּ בְּטוֹב: ד' אֲ—לֵהִים אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶיךָ זְכָרָה לְחִסְדֵי דָוִד עֲבָדְךָ: דברי הימים ב ו:ל-לג, לח-מב

Then hear from heaven Your dwelling place, and forgive, and render to every man according to *all his ways*, whose heart You know; for only You know the hearts of the sons of men; That they may fear You, to walk in Your ways, that they should live in the land which You gave to our fathers. And also, concerning the foreigner, who is not of Your people Israel, but has come from a far country for Your great name’s sake, and Your mighty hand, and Your stretched out arm; if they come and pray in this house; Then hear You from the heavens, from Your dwelling place, and do according to *all* that the foreigner calls to You for; that all the peoples of the earth may know Your name, and fear You, as does Your people Israel, and may know that this house which I have built is called by Your name. - . . . If they return to You with all their heart and with all their soul in the land of their captivity, where they have carried them captives, and pray toward their land, which You gave to their fathers, and toward the city which You have chosen, and toward the house which I have built for Your name; Then hear You from the heavens, from Your dwelling place, their prayer and their supplications, and maintain their cause, and forgive Your people who have sinned against You. - Now, my G-d, let, I beseech You, Your eyes be open, and let Your ears be attentive to the prayer that is made in this place. Now therefore arise, O L-rd G-d, into Your resting place, You, and the ark of Your strength; let Your priests, O L-rd G-d, be clothed with salvation, and let Your pious ones rejoice in goodness. O L-rd G-d, turn not away the face of Your anointed; remember the mercies of David Your servant. **Chronicles II 6:30-33, 38-42**

F.

וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה אֶת הַחֵג בַּעֲת הַהִיא שִׁבְעַת יָמִים וְכָל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ קָהָל גָּדוֹל מְאֹד מִלְּבוֹא חֶמֶת עַד נַחַל מִצְרַיִם: וַיַּעֲשׂוּ בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצָרֶת כִּי | חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ עָשׂוּ שִׁבְעַת יָמִים וְהַחֵג שִׁבְעַת יָמִים: וּבַיּוֹם עֲשָׂרִים וּשְׁלֹשָׁה לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי שָׁלַח אֶת הָעַם לְאַהֲלֵיהֶם שְׂמֵחִים וְטוֹבֵי לֵב עַל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה ד' לְדָוִד וּלְשְׁלֹמֹה וּלְיִשְׂרָאֵל עִמּוֹ: דְּבַרֵי הַיָּמִים ב ז:ח-י

Also at the same time Solomon kept the feast (Sukkos) seven days, and all Israel with him, a very great congregation, from the entrance to Hamath as far as the river of Egypt. And in the eighth day they made a solemn assembly; for they kept the dedication of the altar seven days, and the feast (Sukkos) seven days. And on the twenty third day of the seventh month he sent the people away to their tents, glad and merry in heart for the goodness that the L-rd had shown to David, and to Solomon, and to Israel his people. **Chronicles II 7:8-10**

G.

אמר רבי פרנך אמר רבי יוחנן: אותה שנה לא עשו ישראל את יום הכפורים, והיו דואגים ואומרים: שמא נתחייבו שונאיהן של ישראל כלייה, יצתה בת קול ואמרה להם: כולכם מזומנין לחיי העולם הבא. מאי דרוש? אמרו: קל וחומר ומה משכן שאין קדושתו עולם, וקרבתן יחיד דוחה שבת, דאיסור סקילה, מקדש, דקדושתו קדושת עולם, וקרבתן צבור, ויום הכפורים דענוש כרת לא כל שכן? אלא אמאי היו דואגים? התם צורך גבוה, הכא צורך הדיוט. הכא נמי, מיעבד ליעבדו, מיכל לא ניכלו ולא לישתו אין שמחה בלא אכילה ושתיה. . . . ומקדש דדוחה יום הכפורים מנלן? אילימא מדכתיב ארבעה עשר יום ודלמא ימים הראויין? גמר יום יום מהתם. יצתה בת קול ואמרה להם: כולכם מזומנין לחיי העולם הבא. ומנלן דאחיל להו דתני תחליפא: (מלכים א' ח') ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על כל הטובה אשר עשה ד' לדוד עבדו ולישראל עמו. לאהליהם שהלכו ומצאו נשיהם בטרהה, שמחים שנהנו מזיו השכינה, וטובי לב שכל אחד ואחד נתעברה אשתו בבן זכר, על כל הטובה שיצתה בת קול ואמרה להם: כולכם מזומנין לחיי העולם הבא. לדוד עבדו ולישראל עמו בשלמא לישראל עמו - דאחיל להו עון יום הכפורים, אלא לדוד עבדו מאי היא? - אמר רב יהודה אמר רב: בשעה שביקש שלמה להכניס ארון למקדש דבין שערין זה לזה, אמר שלמה עשרים וארבע רננות ולא נענה. פתח ואמר: (תהלים כ"ד) שאו שערים ראשיכם וגו' ולא נענה. כיון שאמר (דברי הימים ב' ו') ד' א-להים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך - מיד נענה. באותה שעה נהפכו פני שונאי דוד כשולי קדירה וידעו הכל שמחל לו הקדוש ברוך הוא על אותו עון. מועד קטן ט.

R. Parnakh in the name of R. Yohanan said: That year Israel did not observe the Day of Atonement, whereupon they were perturbed, saying, that perhaps the enemies of Israel (a euphemism for Israel) had thereby incurred their doom; whereupon, a Bath Kol came forth and announced to them: All of you are destined for the life of the world to come. What was the basis of their exposition? They argued a fortiori [thus]: If within the Tabernacle, the sanctity of which was not to be in perpetuity, yet an individual's (i.e the princes of the tribes) sacrificial gifts were allowed [at the consecration] to be offered on the Sabbath day, which [ordinarily] is an offence punishable by stoning to death; all the more is it the case [that it is permitted] with the Temple, the sanctification of which is to be for ever, and with public offerings, and that on the Day of Atonement, whose desecration is an offence punished only by kareth! But then, why were they perturbed? Because there [in the former case] the offerings were brought as dues to the Supreme Being; whereas here, they were brought for their [own] common needs. Then here too, should they not have made their offerings without partaking [on that day] of any meat or drink? There is no joyous celebration without eating and drinking. . . . Then a Bath kol came forth and

announced to them, “All of you are destined for the life of the world to come”. And whence know we that pardon was granted them? For R. Tahlifa taught: [It is written], On the eighth day he sent the people away and they blessed the king and went unto their tents joyful and glad of heart for all the goodness that the L-rd had shown unto David His Servant and to Israel His people. “To their tents,” that is, they went [home] and found their wives in [a state] of purity [to receive their husbands]; “joyful,” that is, that they had enjoyed the radiance of the Shechinah; and “glad of heart.” that is, each man's wife conceived and bore him a male child. “For all the goodness” that is, a Bath kol had come forth and announced to them: All of you are destined for the life of the world to come. “That the L-rd had shown unto David His servant and to Israel His people.” It is perfectly clear [as to what is referred to] by “all the goodness shown to Israel His people,” as indicating that G-d had granted them pardon for their sin against [the non-observance of] the Day of Atonement; but what is the point of “the goodness shown unto David His servant”? Rav Yehudah said in the name of Rav: At the moment when Solomon wanted to bring the Ark into the Temple, the gates held fast together. Solomon recited twenty-four psalms, but was not answered.. He began [anew] and said (Psalms 24:7-8), “Lift up your heads, O gates! and again he had no response. As soon as [however] he said, (Chronicles II 6:42), “O L-rd G-d, turn not away the face of Thine anointed: remember the mercies of David Your servant,” he was immediately answered. In that hour the faces of David's enemies turned [black] as the bottom of a pot [in their discomfiture], and all Israel knew that the Holy One, blessed be He, had forgiven him that sin. **Moed Katan 9a**